

Men det, der går galt i denne diskussion med folk som hr. Villy Søvndal som hjælpere, går galt i offentligheden, er jo, at regeringen kan have en holdning, regeringen kan have et synspunkt, som vi bringer ind i forhandlingerne, regeringen kan sørge for, at der i de økonomiske rammer er mulighed for, at kommunerne kan leve op til noget sådant. Og jeg vil vove den påstand, at der i de rammer, der blev aftalt for indeværende år, ikke er noget, der forhindrer kommunerne i at imødekomme det behov, som regeringen har henstillet, at man imødekommer. Man har ikke benyttet alle de frihedsgrader, man havde, man har ikke prioriteret sådan, og man skulle afskaffe det kommunale selvstyre, hvis man ville forhindre, at forholdene var sådan.

Men der er jo noget paradoksalt i, at når over 200 kommuner lever op til en børnepasningsgaranti, vil det entydigt blive fremstillet i offentligheden som kommunalbestyrelsens ære og ansvar, men hvis der er fem børn i Nørre Ubbelse, der ikke bliver passet, så er det regeringens skyld.

Sådan kører den offentlige debat, og jeg vil vove at påstå, at det er folk som hr. Søvndal, der bidrager til, at den offentlige debat af og til kører ad det lidt ejendommelige spor.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg må bedrøve finansministeren med, at det desværre ikke kun er i Nørre Ubbelse og nærmeste omegn, der er problemer, og det er såmænd ikke SF, der går rundt og opfinder tal, der siger, at der er godt 16.000 børn, der venter, og at tallet er stigende. Det er fra Kommunernes Landsforenings undersøgelse, som oven i købet blev offentliggjort i Det Fri Aktuelt i mandags. Der er tilsvarende undersøgelser fra Bureau 2000, der bekræfter præcis de samme tal.

Jeg synes, at det, regeringen ikke ser i øjnene i denne diskussion, er, at dette problem er stigende, og medmindre man er villig til at give økonomisk råderum, får vi ikke løst problemet.

Jeg synes også, det er bekymrende, at regeringen lægger ansvaret fra sig ved at sige: Jamen regeringen kan ikke gøre mere. Hvordan skal en undrende befolkning forstå en statsminister, der den ene dag siger: Vi giver pladsgarantien, og ikke protesterer, når det er overskriften? Når det så bliver vanskeligt at nå det, siger man: Nu er det ikke vores ansvar. Hvad skal de 16.000 forældrepar, der står med børn på venteliste, bruge den ansvarsforflygtigelse til?

Jeg skal så sige til hr. Klaus Hækkerup, at jeg hørte, at der blev skiftet forklaring. Det er formentlig, fordi jeg roste tilstrækkeligt. Så er den så at sige hjemme.

Men det, der nu var den nye forklaring på, at man ikke kunne støtte SF's dagsorden, var historiske grunde. Det går tilbage til afstemningen om et aktstykke for et år siden. Jeg skal bare lige til den offentlighed, der kan have lidt svært ved at vide, hvad der skete med et aktstykke for et år siden, sige, at SF – også SF's repræsentant i Kommunernes Landsforening – ved de kommunale forhandlinger bad om, at der blev afsat flere penge til børnepasning, til ældreområdet og til folkeskoleområdet, og derfor stemte SF's repræsentant imod i Kommunernes Landsforenings bestyrelse. Det ved hr. Klaus Hækkerup formentlig også.

Det er klart, at så er det ikke aftalebrud, at vi følger en linje, der hedder: Når vi siger, at det koster penge at få en ordentlig børnepasning, at få en ordentlig folkeskolelov, at få bygget de ældreboliger, vi vil have, så vil vi også have pengene afsat. Det er da ikke et aftalebrud. Det hører ind under kategorien politisk uenighed.

Men jeg synes, at det er interessant, at det var en stemmeændring, der var forklaringen. Jeg er spændt på, hvad den næste forklaring bliver på, at man ikke vil støtte ting, man i øvrigt er enig i.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Når vi har sådan en debat som i dag, spiller diskussionerne om det kommunale selvstyre en stor rolle. Nogle gange lyder det næsten, som om det er en trylleformular, der ved passende lejlighed tages op, der siger: Og derfor kan vi ikke gøre mere.

Det er sådan set lidt uheldigt også for befolkningen, for så oplever de jo, at der er givet nogle løfter og tilsagn, de oplever en regering, der siger, at der er rigeligt råd til at opfylde løfterne, og de oplever, at kommunerne siger, at der ikke er råd. Hvad skal man tro på? Og hvad er korrekt? Det er sådan set meget dårligt for hele debatten og hele udviklingen. Jeg synes, at man måske skal overveje, om trylleformularen nogle gange bruges lidt for hyppigt.

Realiteten er jo også, når vi diskuterer de her ting, at så diskuterer der ikke kun økonomi. Der diskuteres også indhold. Der gives penge afhængigt af, at kommunerne giver visse tilsagn, gør visse ting, f.eks. at de indretter deres sygehusvæsen på en helt bestemt måde – ned i